

ת"פ 6600/05/17 - מדינת ישראל נגד י מ

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 6600-05-17 מדינת ישראל נ' מ

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות לכיש
נגד
הנאשם י מ ע"י ב"כ עו"ד סגי זקס ועו"ד רביעי

הכרעת דין

רקע כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים, תקיפת בת זוג ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש.
2. כעולה מכתב האישום, הנאשם והמתלוננת היו בני זוג נשואים והתגוררו במושב זוהר. בתאריך 13.5.16, על רקע ויכוח בין בני הזוג, איים הנאשם על המתלוננת כי יגרש אותה מהבית ויפיץ תמונות שלה במושב. בהמשך עשה לעברה תנועה מגונה ופגע באצבעו בעינה. עוד הוסיף הנאשם, משך בשערות ראשה, נשך את ידה והיכה אותה באגרוף בראש ובבטן, וכן רכן עליה והמשיך להכותה במכות אגרוף בגופה. המתלוננת בתגובה השליכה עציץ לעבר הנאשם ועזבה את הדירה. נטען כי כתוצאה מהאמור, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות סימנים בירך שמאל, סימני חבלה ביד ימין, בכתף שמאל וכאבים בראש.
3. **בפתח הכרעת הדין מודיע בית המשפט, כי מצא לנכון לזכות את הנאשם מחמת הספק. יודגש כבר כאן, כי מדובר בספק קל שבקלים, לנוכח העובדה שהמתלוננת פרטה כי הנאשם מכה אותה, גם בפני כב' הרב אלעזר, כאשר ביקשה שלום בית, ללא כל עילה נראית לעין, זולת אם אכן הופעלה אלימות כלפיה. לפיכך נראה על פניו, כי אכן הנאשם הפעיל אלימות כלפי המתלוננת במהלך חייהם המשותפים. ואולם, אין כל חיזוק לאירוע הקונקרטי נשוא כתב האישום. נהפוך הוא, יש כמה וכמה פרכות המטילות את צילו של הספק על אפשרות ההרשעה. בנסיבות אלה, אם הנטל היה נטל אזרחי, ניתן היה לקבוע כי סביר יותר שהאירוע התרחש כפי שתיארה המתלוננת, מאשר שלא התרחש, אולם כאשר מדובר בנטל פלילי, נותר ספק קל, אם המעשים נעשו כפי שתיארה אותם המתלוננת, ואין מנוס מן הזיכוי.**
4. כפי שצינו שני הצדדים בסיכומיהם, מדובר בתיק מורכב בו עלו תהיות וסתירות, הן בעדותה של המתלוננת

והן בעדותו של הנאשם. יצוין כי הנאשם הביא עדי הגנה רבים מן המושב ובני משפחה, על מנת לחזק את טענתו, כי מדובר בעלילת שווא, שהוגשה רק לאחר שבני הזוג נפרדו, כדי להתנקם בנאשם, על רקע סכסוך הגירושין בין בני הזוג. עם זאת, כפי שהעידה המתלוננת, וכפי שניתן היה להתרשם בנקל גם מעדות הנאשם ועדי ההגנה, מדובר במושב קטן ובמשפחה רחבה של הנאשם במושב, כאשר המתלוננת היתה בבחינת "נטע זר" במושב. בנסיבות אלה, ניתן משקל נמוך יחסית לעדי הגנה אלה. ואולם, למרות המשקל הנמוך לאותן עדויות הגנה - משקלן המצטבר של העדויות מקים את הספק.

5. באשר לכבישת העדות, ההלכה הפסוקה קבעה כי בקרב בני זוג, קיימת נטייה שלא לחשוף תלונות לגבי מעשי אלימות, כל עוד הקשר הזוגי ממשיך. בנסיבות אלה, אין מקום לייחס משקל רב לעובדה, שהמתלוננת הגישה את התלונה רק לאחר שעזבה את הבית לנצרת עילית. מאותה סיבה, אין מקום לייחס משקל לטענת המאשימה, באשר לכבישת עדות הנאשם, כי הוא הוכה על ידי המתלוננת. לשתי הכבישות יש הסבר בעצם היחסים הזוגיים בין הנאשם והמתלוננת, ואין בעצם העובדה כי לא הוגשה תלונות מבעוד מועד, כאשר בני הזוג חיו יחד, כדי לשלול מינה וביה את האמינות של תלונה כזו משהוגשה.

6. לעצם הכבישה של התלונה, אין לייחס משקל, אולם בקרב סכסוכים בין בני זוג, על בית המשפט להביא בחשבון אפשרות לתלונות שווא, על רקע סכסוכי גירושין, ולפיכך יש לקחת בזהירות טענה של אחד מבני הזוג במשטרה על אלימות של בן זוגו, שכן אפשר שהדבר נועד "להשחיר" את בן הזוג הנגדי, במסגרת סכסוך הגירושין.

7. בנסיבות אלה, למרות ההסבר של המתלוננת לעילת השיהוי בתלונתה, ראוי להתייחס בזהירות יתרה לעדותה, שניתנה לאחר ניתוק הקשר, ולאחר שהחלו הליכים בבית הדין הרבני.

עדות המתלוננת

8. יש ממש בטענת הסניגור, כי עדותה של המתלוננת לא היתה נקיה מספקות. היא סרבה להישיר מבט אל הסניגור, היא התנצחה לא אחת עם הסניגור ולא השיבה באופן חד לשאלות, ורבות מתשובותיה היו כלליות.

9. באשר להפניית המבט, המתלוננת הסבירה, כי הנאשם נמצא מאחורי הסניגור, והיא מבקשת שלא להעיד כאשר היא רואה את הנאשם כל הזמן. לא ניתן לשפוט מתלוננת בעבירות אלימות במשפחה. גם אם ההתנהגות נראית מוזרה, אפשר שדווקא התנהגות ייחודית זו מלמדת על החשש שלה מהנאשם. עם זאת, ניכר כי מדובר במתלוננת הבוטחת בעצמה, שהעידה בפסקנות ובחדות, ולכן ההתנהגות אכן היתה מוזרה. כאשר מדובר בעדות יחידה, שיש להיזהר בקבלתה לנוכח סכסוך הגירושין, יש בכך כדי להרחיב את הספק.

10. המתלוננת סיפרה, כיצד לאחר חברות של כמה חודשים עם הנאשם, היא עברה לגור עם הנאשם במושב בו התגורר, בסמוך להוריו, ובהמשך גם התחתנה איתו. המתלוננת הסבירה באופן משכנע, כי לא הכירה את האזור והמושב והרגישה מאוד בודדה במושב, בו היה הנאשם דמות מוכרת ומקובלת. הדבר עלה גם מעדותו של הנאשם עצמו.

אין מחלוקת כי המתלוננת היתה מפרנסת יחידה ברוב תקופת הנישואין, כאשר הנאשם לא עבד, וכי על רקע זה, בין היתר, התעוררו ויכוחים רבים בין בני הזוג. אין גם מחלוקת כי המתלוננת, שאיבדה בעבר את בנה, רצתה

מאד להביא ילד לעולם עם הנאשם, אולם הדבר לא צלח, והעכיר את מערכת היחסים בין בני הזוג.

11. לגבי יום האירוע, תארה המתלוננת, כי ביום חמישי בערב היה ויכוח. הנאשם יצא מן הבית וחזר ביום שישי בבוקר. אז הוא קילל אותה ודחף את האצבע לעין שלה. לדבריה, היא צעקה עד שאמו של הנאשם שמעה ונכנסה לבית. בשלב זה, בנוכחות האם, הנאשם היכה אותה באגרופים ומשך אותה בשערותיה. האם ניסתה להפריד, אולם הוא לא הפסיק להכות אותה. המתלוננת הודתה כי השליכה לעברו עציץ. לדבריה, מדובר היה באגרופים חזקים בבטן ובראש.

12. כבר בפתח עדותה ציינה המתלוננת, כי תחילה פנתה לרב דוד ולרב שלום, בתלונות לגבי האלימות, ורק לאחר שהדבר לא סייע לעצור את העניין, ולאחר שעזבה את הבית, ניגשה למשטרה להתלונן. המתלוננת הסבירה כי רק לאחר שחזרה לצפון, הרגישה מספיק בטוחה להתלונן במשטרה. כמתואר לעיל, כבישת תלונה אצל בנות זוג, כדי שלא לערער את התא המשפחתי היא דבר מקובל, ואין בכך כדי לפגום באופן משמעותי בתלונה.

13. המתלוננת העידה בחקירה הנגדית, מבלי שהמאשימה ידעה זאת מראש, כי היה מקרה קודם שהיא ביקשה להזמין נידת, אולם מהפחד כאשר הגיעו השוטרים, היא לא הגישה תלונה. לדבריה, הנאשם איים עליה גם בנוכחות השוטרים. הסניגור הטיח במתלוננת, שאין כל אירוע כזה בחומר החקירה (ע' 8 לפרוט'). בדיון הנדחה ביום 27.5.18, הביאה המאשימה את הדו"ח, וציינה כי נמצא דוח פעולה, אשר הובא לבית המשפט ואף הוצג בפני הסניגור, שביקש שלא להגישו, כיוון שמדובר היה כבר בפרשת ההגנה (ע' 38 לפרוט'). אם אכן דו"ח המשטרה האמור מחזק את גרסתה של המתלוננת, הרי שהעובדה שהמאשימה לא עמדה על הגשתו, מהווה מחדל. בהעדרו של הדו"ח - בית המשפט איננו יכול לדעת אם יש חיזוק בדו"ח לגרסת המתלוננת, והחלל חייב לעמוד לזכותו של הנאשם.

14. הסניגור הטיח במתלוננת, כי בניגוד לעדותה, הרב שלום אלעזרא איננו אומר כי אמר לה שלא לגשת למשטרה (ע' 9 לפרוט'). בעניין זה הדין עם התביעה. מעדותו של הרב אלעזרא בכללותה, עלה כי הרב אמר לה שוב ושוב, שאם היא רוצה "שלום בית", מוטב שלא להתלונן במשטרה, ולנסות ולסגור את המחלוקת באמצעות הרבנים. גם אם הדברים לא נאמרו באופן מפורש, ניתן היה בהחלט להבין כי זו היתה כוונתו של הרב, שלא תפנה למשטרה.

15. המתלוננת העידה כי לא הגישה תלונה קודם לכן, גם בגלל שהיא סמכה על הרבנים, וגם בגלל שאביו של הנאשם איים עליה כי אם תיגש למשטרה זה יעלה ביוקר. יצוין כי האב אשר מימן הגיע להעיד כעד הגנה. הוא אמנם הכחיש כי איים על המתלוננת אולם הוא אישר כי הוא אמר לה: **"תגמרו הכל בשקט בלי משטרה ובלי בלגאן"** (ע' 40 ש' 18 לפרוט'). גם אם לא היה איום מצד האב (ואינני קובע זאת), כטענת המתלוננת, הרי שהדברים מדברים בעד עצמם.

16. המתלוננת העידה כי סיפרה לחברתה רחלי איפרגן על אלימות הנאשם. לדבריה, רחלי אפילו ראתה את האלימות של הנאשם, והיא זו שהפצירה בה כל הזמן לקום וללכת משם (ע' 12 ש' 19 - 20 לפרוט'). כאשר נשאלה מדוע רחלי איננה מאשרת זאת, ציינה המתלוננת כי היא לא חושבת שיש לרחלי סיבה להעליל עליה עלילה, שכן השתיים היו חברות טובות.

17. המתלוננת נשאלה אם היה אירוע שבו ניפצה כוס בנוכחות אילנית. היא אישרה כי היה ויכוח לאחר שהנאשם חזר מסומם והתנהג אליה באלימות והיא אכן ניפצה כוס על הרצפה. בעניין זה, הנאשם טען כי נחבל מהכוס שנשברה באותו אירוע. כאשר הוצגו למתלוננת תמונות של החבלות שנגרמו לטענת הנאשם ממנה, היא ציינה כי באזור ליד הבית יש שדה קוצים, ויתכן שהנאשם נשרט משדה הקוצים, אולם וודאי שלא מניפוף הכוס.

הרב אלעזרא

18. כמתואר לעיל, העד החשוב ביותר הוא הרב שלום אלעזרא. מדובר ברב אשר גר במושב שחר, ועד להגעתו של הרב דוד למושב זוהר, הוא נתן שירותי דת גם במושב זוהר. הוא אף חיתן את בני הזוג ובא להרכיב מזוזות בבית. לדבריו, במשך כל הזמן היתה המתלוננת מגיעה אליו ומספרת לו שהנאשם לא מתייחס אליה ועוד דברים שבין בעל לאשתו. בין השאר, תיארה המתלוננת בפני הרב, שמופעלת כנגדה אלימות. הרב אלעזרא קרא גם לרב דוד, והשניים ניסו בצוותא לפתור את הבעיות בין בני הזוג, אולם הניסיון לא צלח. הרב אלעזרא התבקש לפרט מה סיפורה המתלוננת לגבי האלימות. הוא ציין כי היא סיפרה שהנאשם הכה אותה, אולם איננו יכול לפרט מעבר לכך, כי מהות הטפול שלו בעניין, היתה לעשות שלום בית.

19. הסניגור המלומד טען, כאילו בניגוד לעדות המתלוננת, הרב אלעזרא לא אמר לה שלא לפנות למשטרה. הרב הסביר, שבמשך למעלה משנה הם דיברו כמעט יום יום, ולכן אינו יכול לדעת בוודאות מה הוא אמר לה, אבל היה ברור היה שכוונתו בדבריו למתלוננת היתה, שאם רוצים שלום בית, אין מקום לפנות למשטרה (ע' 18 ש' 22-24 לפרוט').

20. עם זאת, הרב אלעזרא בהגנותו, אישר כי גם הנאשם התלונן בפניו שהמתלוננת מכה אותו.

21. הרב דוד לא הובא לעדות ע"י אף אחד מהצדדים. הסניגור טען, כי הרב דוד מפרץ את טענת המתלוננת בדבר תלונות על אלימות. ואולם, בחקירה החוזרת ציין כב' הרב אלעזרא כי הוא סיפר לרב דוד שהמתלוננת טוענת שאלימות של הנאשם (ע' 18 ש' 19 לפרוט'). כמתואר לעיל, הרב דוד לא הובא למתן עדות. התביעה בחרה שלא לזמנו, כנראה כיוון שהכחיש את הטענה כי המתלוננת סיפרה לו על האלימות. ההגנה לא זימנה אותו לדיון ההוכחות כעד הגנה, וגם כאשר ביקשה לדחות את הדיון לשמיעת עדה נוספת, לא ביקשה לזמן את הרב דוד לעדות. רק לאחר שני דיוני הוכחות, ביקש הסניגור לדחות את הדיון על מנת להביאו. ברור שמדובר היה בניסיון נואל לדחות את סיום התיק. מכל מקום, גם אם הרב דוד הכחיש במשטרה כי המתלוננת סיפרה לו על אירועי האלימות, ברור שמעדותו של הרב שלום אלעזרא, המקובלת עלי במלואה, כי הרב דוד ידע על טענותיה, לפחות מפיו של הרב אלעזרא, אם לא מפי המתלוננת עצמה.

22. כאמור בפתיח, עדותו של כב' הרב אלעזרא היא חשובה להכרעה בתיק. מדובר בסמכות תורנית, אליה פנתה המתלוננת בצר לה. גם אם בשלב מאוחר היתה למתלוננת עילה להעליל על הנאשם, הרי שבשלב בו נעשתה הפניה לרב אלעזרא, וכאשר כל רצונה של המתלוננת היה בשלום בית - לא היתה לה כל עילה לספר לרב אלעזרא על אלימות של הנאשם כלפיה, אלא אם היה אמת בדבר. עם זאת, לא היה בעדותו

של כב' הרב אלעזר כדי להעביר את הראיות אל מעבר לגדר הספק הסביר, שכן אין מדובר דווקא באירוע הקונקרטי המתואר בכתב האישום, שארע יומיים לפני שעזבה, אלא בטענות כלליות בלבד, בעוד שעל מנת להרשיע, על בית המשפט להשתכנע מעבר לכל ספק סביר בקיומו של האירוע המתואר בכתב האישום.

עדות הנאשם

23. הודעות במשטרה הנאשם בהודעתו הראשונה במשטרה **ת/2**, אישר כי קילל וצעק, אבל טען כי לא היתה כל אלימות. הנאשם נשאל אם היו מקרים שנהג באלימות. הוא השיב כי רק כשהיא היתה חוסמת לו את הדרך, הוא היה מזיז אותה, אולם מעולם לא הרים עליה יד מעבר לכך.

24. בהודעתו השניה במשטרה ת/1, הנאשם שוב אישר כי דחף את המתלוננת כאשר חסמה לו את הדרך, ולא זכר מתי זה קרה. בשלב זה, הוצגו לנאשם צילומיה של המתלוננת **ת/3** בהם תיעוד של החבלות שנגרמו לה לטענתה ממכותיו. הנאשם, כאשר ראה את התמונות, ביקש להפסיק את החקירה מייד, והתעצבן (ת/1 ש' 24 - 25). כאשר הנאשם נשאל באופן קונקרטי לגבי האירוע ביום 13.5.16, במהלכו פגע לה בעין, משך לה בשיער ונתן לה אגרופים לעיני אמו, הוא השיב: **"שקר וכזב. אમા שלי עדה..."** (ת/1 ש' 34). מכאן הנאשם אישר למעשה שאימו נכחה באירוע.

25. התנהגותו של הנאשם בבית המשפט היתה בעייתית: הנאשם לא תמיד השיב לשאלות שנשאל, אלא התעקש לפרט עובדות שאין להן קשר לשאלות. הוא התפרץ בצעקות והפריע גם במהלך עדותם של עדים אחרים, והעיר לאחת מעדות ההגנה, אף שנתבקש שלא לדבר עם איש.

26. כבישת תלונתו - הנאשם טען כי לא הגיש תלונה בגין האלימות שנקטה כלפיו כי התבייש שגבר טוען שאשתו אלימה כלפיו. כאמור לעיל, אין לייחס חשיבות להעדר הגשת תלונה.

27. איומי המתלוננת - הנאשם טען כי המתלוננת אמרה לו במפורש, כי ברגע שהיא תעזוב את הבית, היא תתנקם בו (ע' 21 ש' 4 לפרוט'). יצוין כי גם חברתה של המתלוננת רחלי איפרגן, מתארת איום דומה של המתלוננת, כי תתנקם בו, בגלל שלא הביא לה ילדים (ע' 31 ש' 5 לפרוט').

28. הדחה באירוע קודם - כזכור, במהלך עדותה העידה המתלוננת כי בעבר הזעיקה משטרה, אולם כשהשוטרים הגיעו לא התלוננה כי הנאשם איים עליה. באשר לטענה זו, נשאל הנאשם עוד במהלך החקירה הראשית של הסניגור, אם במסגרת האירוע הקודם בו זומנו שוטרים, אולם כאשר הגיעו המתלוננת סרבה להגיש תלונה, הוא איים על המתלוננת שלא תתלון והוא השיב: **"זה לא כמו שזה נשמע. אמרתי לה: תשלמי על זה, לא חלילה להכות אלא שאני לא אשאר איתך כאות נקמה"** (ע' 21 ש' 9 - 10 לפרוט'). יצוין כי כאשר אשה מזמינה משטרה, והבעל אומר לאשתו, המבקשת להתלון כנגדו על מעשי אלימות "את תשלמי על זה", ברור שמדובר באיום, אם לא בהדחה. מובן לחלוטין, מדוע המתלוננת ביקשה באותו שלב שלא להתלון, ומדוע בסופו של דבר היא הגישה את התלונה רק לאחר שעזבה את הבית. אם היתה המאשימה טוענת לאיומים באירוע זה, ניתן היה אולי להרשיע את הנאשם, אולם מדובר באירוע נפרד ונבדל מהאירוע המתואר באישום ביום 13.5.2016.

29. דחיפות - הנאשם הודה כי דחף את המתלוננת על מנת לצאת מן הבית, פעמיים ואולי שלוש פעמים (ע' 25

ש' 15 לפרוט'). לדבריו, לא היו אירועים אחרים ודחיפה איננה נחשבת בעיניו לאלימות (ע' 26 ש' 5 לפרוט').

30. **אירוע הסכין** - הנאשם תיאר בעדותו אירוע שבו על רקע ויכוח לגבי הכספים לשיפוץ הבית, המתלוננת הוציאה סכין ושאלה אותו אם הוא רוצה להרוג אותה. יצוין כי המתלוננת הכחישה את האירוע הזה. גם אירוע זה לא פורט בהודעתו של הנאשם במשטרה.

31. **אירוע השלכת הכוס** הנאשם טען כי כאשר המתלוננת השליכה את הכוס בנוכחות אילנית, המתלוננת ניפצה את הכוס לעברו והוא נפצע מהשברים, והציג את התמונות **נ/1** כתמונות של חבלות שנגרמו ברגליו כתוצאה משבירת הכוס. עוד הוא טען כי היא השתמשה בידים שלה ובציפורניים שלה על מנת לגרום לו חבלות בצוואר והגיש את התמונות **נ/2**. לא הובהר באיזה אירוע מדובר בעניין זה.

32. הנאשם פירט לגבי אירוע זה, כי אילנית ובן זוגה שי, הגיעו ברגל כאשר הוא עמד לנסוע, ואז התרחש האירוע כך: **"... ותוך כדי שהיא יצאה מהבית בסערת רגשות, ושברה את הכוס. כמו שראו בתמונה החבלה מהכוס. היא באה לעברי בגלל שבאתי עם האוטו, היא באה להוציא את המפתח או לשבור את המפתח. באתי לתפוס אותה כדי להזיז אותה, ותוך כדי ששי ואילנית נוכחים, היא צועקת: אתה מרביץ לי ואתה מרביץ לי, ואילנית אמרה לה את משקרת"** (ע' 21 ש' 25 - 29 לפרוט').

33. כבר כאן יצוין, כי אילנית שהובאה כעדת הגנה על ידי הנאשם, תיארה את האירוע מעט אחרת מן הנאשם: לגרסתה השלכת הכוס לא היתה תוך כדי היציאה מהבית, אלא על רקע הויכוח ליד האוטו, עליו הונחה הכוס. בניגוד לגרסת הנאשם כי נחבל מהכוס, אילנית לא ראתה שהכוס בכלל פגעה בנאשם וגרמה חבלות ברגלו. למרות סתירות אלה, ניתן להבין כי היה אירוע במהלכו המתלוננת כעסה על הנאשם והשליכה כוס לעברו.

34. **צילום הסרטונים לרחלי** - הנאשם הודה כי צילם סרטונים רבים של המתלוננת. הוא גם הודה כי עשה כן משום שרצה להראות אותם לרחלי (ע' 23 ש' 28 לפרוט'). לדבריו הוא ביקש להראות את הסרטונים לרחלי בגלל שלעדותו: **"היא כל הזמן מתבכיינת לרחלי"** (ע' 24 ש' 13 - 14 לפרוט'). הנסיון מלמד, כי בסכסוך בין בני זוג, דווקא הצד המנסה לתעד את האירועים, מעיד על עצמו כי "אין לו מה להסתיר". אין היגיון שכן זוג החש בתוכו כי הוא האלים בין בני הזוג, יקום ויתעד את הויכוחים והמחלוקות. לפיכך, למרות שהסרטון הוצג בחקירה, אולם לא הוגש בסופו של דבר, עניין זה מקשה עוד יותר על ההרשעה.

35. כפי שיפורט בהמשך, בית המשפט התרשם כי שני הצדדים "לא טמנו ידם בצלחת". שניהם נקטו כנראה באימים ובאלימות זה כלפי זה. המתלוננת, שהיתה אז חברתה של רחלי, שטחה בפני רחלי איפרגן את "הצד שלה", ולכן ביקש הנאשם להציג את הצד שלו לגבי התנהגות המתלוננת, ולכן תיעד אותה.

36. יצוין כי במהלך עדותו של הנאשם נערכה הפסקה והנאשם התבקש לא לדבר עם איש במהלך ההפסקה. התובעת ציינה מיד כאשר בית המשפט חזר מן ההפסקה, כי הנאשם שהלך לשירותים, אמר לעדה רחלי **"בעזרת השם את תעזרי לי"** (ע' 26 ש' 22 לפרוט').

37. **אמו של הנאשם** כמתואר לעיל, המתלוננת פירטה כי אימו של הנאשם נכחה בעת האירוע נשוא כתב

האישום, במהלכו היא הוכתה על ידי הנאשם, ואימו של הנאשם הפרידה ביניהם, והמתלוננת השליכה עציץ לעבר הנאשם באותה הזדמנות. הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה טען כי אמו היתה עדה.

38. מטבע הדברים יש להתייחס בזהירות לעדות אימו של נאשם והדברים ברורים. בחקירתה במשטרה של האם שירין מימוני נ/3, היא הכחישה בכלל שהיתה נוכחת באירוע כזה במהלכו הנאשם תקף את המתלוננת, היא הפרידה, והמתלוננת השליכה עציץ. לעומת זאת כשהאם הובאה לבית המשפט כעדת הגנה, לאחר ציון דברים כללים הנוגעים להכפשתה של המתלוננת, כאשר נשאלה על האירוע הקונקרטי. בניגוד להודעה במשטרה, היא אישרה כי היא נכחה באירוע הזה. לדבריה המתלוננת צרחה במהלך האירוע, וצעקה כי הנאשם הוא הומו, היא העירה לה שלא ראוי לעשות כן. באותו אירוע לדבריה המתלוננת דחפה אותה, והיא נפלה ולאחר מכן המתלוננת השליכה עציץ או צלחת לעבר הדלת. אמו של הנאשם נשאלה, אם באותו אירוע בנה הנאשם תקף את המתלוננת, וטענה כי הוא רק הוכיח אותה בדיבורים ולא נגע בה.

39. כאמור לעיל, יש להתייחס בזהירות יתרה לעדות אמו של הנאשם. ברור כי עדה כזו איננה "אובייקטיבית" ואין לצפות כי תפליל את בנה. גם הסתירה בין ההודעה של האם במשטרה לעדות מדברת בעד עצמה. בנסיבות אלה, ברור כי אין לייחס משקל לעדותה של האם לכאן או לכאן. עם זאת, כאשר מדובר בגרסה כנגד גרסה, ועדה לאירוע איננה מחזקת את גרסת המאשימה, הדבר בעוכרה של התביעה, תהא הסיבה אשר תהא.

40. יצוין כי גם האם אישרה את גרסת הנאשם בקשר לאירוע עם הסכין ובקשר לאירוע יום פינוי המיטלטלין כאשר המתלוננת הרימה את חולצתה.

41. **אביו של הנאשם** בדיון הוכחות נדחה, ביום 27.5.18, העיד אביו של הנאשם, אותו ביקשה ההגנה להביא בעקבות טענת המתלוננת כי האב איים עליה שלא תגיש תלונה במשטרה. האב הכחיש כי איים על המתלוננת אולם אישר: "**אני אמרתי לה תגמרו הכל בשקט בלי משטרה וכלי בלגן**" (ע' 40 ש' 18 לפרוט'). גם האב העיד על האירוע בו כאשר לקחה את המטלטלין היא פשטה את חולצתה.

42. **עדותה של רחלי איפרגן** אין ספק כי עדה מרכזית היא העדה רחל איפרגן, שהמתלוננת ראתה בה את חברתה הקרובה, לדבריה היא שטחה בפניה את מה שאירע בינה לבין הנאשם ורחלי אפילו היתה עדה לחלק מן האירועים. ניתן היה להתרשם, כי למרות שבזמן אמת המתלוננת ראתה ברחלי חברה קרובה, הרי שעדותה של רחלי היתה חד צדדית לטובתו של הנאשם. כבר בפתח העדות היא הסבירה כי הגיעה לבית המשפט, כי מדובר ב"**עוול גמור**" שהמתלוננת גורמת לנאשם (ע' 28 ש' 18 לפרוט'). העדה רחלי איפרגן תיארה מספר אירועים הנוגעים ליחסי המתלוננת והנאשם, במסגרתם לטענתה התנהגה המתלוננת באופן בוטה ומביך כלפי הנאשם, עד כדי כך שכינתה אותה "**חולת נפש**". כך למשל, העדה טענה כי הנאשם היה מאוד רגיש וכל פעם שהמתלוננת פגעה בו הוא היה בוכה (ע' 31 ש' 3 לפרוט'). יצוין כי בית המשפט לא התרשם מן הנאשם באופן דומה. מכל האמור לעיל עולה, כי אין לייחס משקל ניכר גם לעדותה המגמתית של העדה איפרגן.

43. כזכור, המתלוננת העידה כי שיתפה את רחלי בזמן אמת באלימות שננקטה כלפיה. המתלוננת אף העידה

כי אין לרחלי שום סיבה נראית לעין להעיד כנגדה. ואולם, רחלי איפרגן, טענה כי מדובר בעלילת כזב. לדבריה, כאשר המתלוננת אמרה לה שהיא שוקלת להתלונן, השיבה איפרגן, כי הנאשם היה חבר שלה לפני המתלוננת ואם היא תתלונן עליו, העדה תנתק איתה קשר (ע' 29 לפרוט'). דווקא אמירה זו מלמדת, כי המתלוננת אכן סיפרה לרחלי על אירועים כלשהם בגינם רצתה להתלונן.

44. העדה איפרגן ציינה עוד, כי המתלוננת אמרה לה שוב ושוב כי תתנקם בנאשם עקב העובדה שהוא לא סייע לה להביא לעולם ילדים. גם מעדותו של הרב אלעזר עלה כי העדרם של ילדים חרה למתלוננת.

45. בתום חקירתה של העדה רחלי איפרגן, פנה בית המשפט לעדה עצמה בשאלה באיזו סיטואציה היא אמרה למתלוננת שאם היא תתלונן למשטרה היא תנתק איתה את הקשר. העדה איפרגן התחמקה, והשיבה כי אמרה זאת כי המתלוננת משקרת. העדה נשאלה שוב, מה המתלוננת אמרה לה, בין אם היא משקרת ובין אם לאו. העדה איפרגן חזרה על כך שמדובר ב"המצאה גמורה". בסופו של דבר קשה היה לקבל תשובה ברורה מהעדה רחלי איפרגן, שאין ספק שהמתלוננת שיתפה אותה ביחסיה עם הנאשם, בגין איזה אירועים או מעשים שסיפרה לה המתלוננת, שבכוונתה להגיש תלונה במשטרה, היא אמרה לה שאם תגיש תלונה במשטרה היא לא תהיה חברה שלה יותר. עם זאת, רחלי העידה: **"לשאלה מתי אמרתי לה שאם היא תתלונן אני לא אהיה חברה שלה, זה היה כשהיא הבינה שזה נגמר... הוא לא הרביץ לה..."** (ע' 31 ש' 29-23 לפרוט').

46. רחלי איפרגן יכולה היתה להיות עדה רבת משמעות בחיזוק גרסתה של המתלוננת. ניכר כי העדה איפרגן, למרות שבזמן אמת היתה חברה של המתלוננת, והמתלוננת כפי הנראה סיפרה לה דברים, הרי שבעת במתן העדות, היא היתה מלאה כעס על עצם העובדה שהתלונה הוגשה בסופו של דבר. בנסיבות אלה, קשה לתת משקל של ממש לעדותה החד-צדדית של איפרגן. למרות המשקל הנמוך שיש לתת לעדותה של רחלי, כאשר מדובר בעדה קרובה, שהמתלוננת טענה כי ידעה על האלימות בזמן אמת, מדובר בחלל שקשה למלאו, כאשר מדובר במתלוננת בעייתית, אשר לטענת רבים אמרה כי "תתנקם בנאשם".

47. העדה **אילנית יוסף מימוני**, העידה בדיון הנדחה ביום 27.5.18. היא ציינה כי בעלה שהיה בעת האירועים חבר שלה, הוא קרוב של הנאשם, כאשר הנאשם העיר באותה עת כי מדובר בקרבה קרובה (ע' 36 ש' 15 לפרוט'). העדה אילנית העידה על אירוע אותו תיאר הנאשם, בו הנאשם יצא מהבית עם כוס ונכנס לאוטו, הוא בא להניע אותו והמתלוננת כעסה מאוד, שלפה את המפתחות והיו שם קללות וכעסים. באותו שלב, המתלוננת לקחה את הכוס וזרקה אותה לעבר הנאשם.

48. בחקירתה הנגדית של אילנית, היא ציינה שהכוס לא פגעה בנאשם אלא התנפצה על הרצפה. (עמ' 37 ש' 17 לפרוט'). אילנית נשאלה במפורש אם קרה משהו בעקבות השבר. היא ציינה שעפו כמה זכוכיות ולא משהו מעבר לכך (ע' 37 ש' 19 לפרוט'). אילנית הכחישה את גרסת הנאשם, לפיה המתלוננת זרקה את הכוס תוך כדי שהיא יוצאת מן הבית, ולא זכרה שהנאשם נפצע מהכוס (ע' 37 ש' 23-25).

49. יצוין כי לשאלות בית המשפט בתום חקירתה של העדה, היא ציינה כי המתלוננת רק קיללה וצעקה והיא ניסתה להרגיע אותה, זאת בניגוד לגרסת הנאשם, לפיה המתלוננת צעקה כי הוא מכה אותה והעדה אילנית אמרה לה כי היא שקרנית.

50. השוני בין הגרסאות השונות מקשה על קבלת גרסה זו או אחרת. מסתמא שהיה ויכוח בין הנאשם והמתלוננת ליד הרכב, במהלכו הושלכה כוס, שלא פגעה בנאשם, בניגוד לגרסתו. עם זאת, גם עדותה של אילנית היתה חד צדדית באופן המקשה לתת משקל של ממש לעדות.

דין והכרעה

51. **הספק הסביר -** סעיף 34 כב' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע כי נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לספק סביר. החובה להוכיח אשמה פלילית מעבר לספק סביר נגזרת מעקרונות חוקתיים של חופש האדם והגנה על חירותו. משתלבת בכך חזקת החפות, ממנה נגזר העקרון כי אין להרשיע אדם כאשר נותר ספק סביר באשמתו.

52. כב' השופט דנציגר, הורה על זיכוי נאשם מחמת הספק, תוך התערבות בממצאי בית המשפט המחוזי, בקובעו כי בעת ההערכה של חומר הראיות, על בית המשפט לשאוף ליישומו של מבחן הבנוי על ההסבר הסביר. בביטוי 'סביר' טמונים הסינון והמיון בין עניינים שיש להם אחיזה הגיונית במציאות לבין דברים שהם ספקולציות נעדרות תשתית. הוא מדגיש כי על השופט להאזין לקול מצפוננו ולזכות את הנאשם, שעה שלאחר בחינת כללם של דברים אין הוא משוכנע כי המסקנה היחידה העולה הינה בדבר אשמתו של הנאשם, אלא נותר הוא עם ספקותיו אשר מונעים בעדו להורות על הרשעתו של הנאשם (ע"פ 10479/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (2009)). כב' השופט לוי קבע באופן דומה, כאשר עלו תהיות לגבי עדותה של מתלוננת. לדבריו, כשמדובר במערכת יחסים מורכבת ששררה בין המתלוננת למערער, יש לחפש ראיות נוספות לחיזוק גרסת המתלוננת (ע"פ 10049/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (1) 385, 395-396 (2004)). כב' השופט רובינשטיין ציין במקרה אחר בו זיכה מחמת הספק, את "רעידת ידו של השופט" כקריטריון לזיכוי (ע"פ 10596/03 גרגורי בשירוב נ' מדינת ישראל, (2006)). בית המשפט העליון זיכה נאשם בנסיבות בהן קבע כי לנוכח הבעייתיות בגרסת עדי התביעה, נותר ספק. כב' השופט הנדל מזכיר כי מצוות החוקק היא לתחום מעין "רצועת בטחון" סביבה הרשעה, באופן שמקרים שאינם נחרצים דיים לאיבוא ובגדריה, גם אם קיימות לחובת הנאשם ראיות משמעותיות, אלא שעדיין מתנדנדות כפופות המאזניים. נוכח ריבוי הגרסאות שבתיק שם, לרבות סתירות ואידיוקים שעלומעדות התביעה, נקבע שעדיין לא נעלה מכל ספק שקיימת אפשרות אחרת לגרימת החבלה, ולכן ההרשעה איננה בגדר אותה "רצועת בטחון" (ע"פ 3676/11 פלוני נ' מדינת ישראל, (2012)).

53. **מן הכלל אל הפרט** בתיק אלימות בין בני זוג, לא אחת מדובר בגרסה כנגד גרסה, וקשה לבית המשפט להכריע בין הגרסאות השונות. בתיק זה ההכרעה היא קשה יותר, כשכן הן עדות המתלוננת והן עדות הנאשם היו "בעייתיות" וקשה לקבלן, כאשר מחד גיסא, כב' הרב אלעזרא שמע בזמן אמת על אלימות, ומאידך גיסא, עדי הגנה רבים מחלישים את גרסתה של המתלוננת.

54. מעבר לאביו ולאמו של הנאשם, לגביהם ברור כי יש להתייחס בזירות לעדות, ישנן העדויות של רחלי ואילנית, שאת שתיהן הגדירה המתלוננת כחברות שלה, וטענה שאין להן כל עילה לשקר, אם כי כמתואר לעיל, עדויותיהן היו חד צדדיות, שבית המשפט מתקשה לתת להן משקל משמעותי.

55. מן העדויות שנשמעו, עלה בבירור, כי מדובר היה במערכת יחסים מורכבת, כאשר הן הנאשם והן המתלוננת נטלו חלק בהתנהגות בלתי ראויה זה כלפי זה, לרבות אלימות.

56. ממכלול העדויות עולה כי מדובר במתלוננת הנוטה לכעסים, צועקת, משליכה דברים, מקללת ולא פעם מתנהגת באופן מביך. ייתכן שגם היא נקטה באלימות כלפי הנאשם באירוע זה או אחר.

57. ויודגש - בית המשפט התרשם, כי המתלוננת אכן חוותה אלימות מצדו של הנאשם, מכך שהיא התלוננה על אלימות בפני הרב שלום אלעזרא. מדובר בעד מכובד, אשר העיד בזהירות, שלא באופן מגמתי, וחשף בהגינות את כל מעורבותו בניסיון להשכין שלום בית בין בני הזוג. העד אלעזרא ציין במפורש, כי המתלוננת התלוננה בפניו על אלימות וכי הוא שיתף בדבר גם את הרב דוד, שלא הגיע להעיד. ההגנה טענה, כי טענת האלימות הינה מתוך נקמנות של המתלוננת בעקבות הפירוד בין בני הזוג, ולכן הוגשה התלונה רק בשלב מאוחר. ואולם, ההגנה לא הביאה כל הסבר, מדוע כאשר פנתה המתלוננת לרב שלום אלעזרא במהלך החיים המשותפים, כאשר היא מבקשת כי יעשה שלום בית בין הצדדים, שהרי רצתה ילד - מדוע היא מספרת לו על האלימות שהנאשם נוקט כלפיה. יש אפוא בסיס משמעותי לטענת המאשימה, כי דבריה לרב אלעזרא על אלימות שנוקט הנאשם, הם דברים מבוססים.

58. עם זאת, כמתואר לעיל, מדובר במערכת יחסים סבוכה, במסגרתה גם המתלוננת התנהגה באופן בלתי ראוי. כתב האישום איננו מייחס לנאשם אירועי אלימות אחרים, אלא רק אירוע קונקרטי מיום 13.5.2016.

59. לגבי האירוע הקונקרטי נשוא האישום, מדובר בגרסה נגד גרסה, כאשר העדה לאירוע, אמו של הנאשם, מכחישה את הדבר, והחבלות שצילמה המתלוננת על גופה כעבור כמה ימים, לא בהכרח מתיישבות עם טענותיה של המתלוננת לגבי אגרופים בחזה ובראש.

60. אכן, עדותה של הנאשם לא עוררה אמון. בזהירות המתחייבת, הוא נראה כאדם בוטה וכוחני. גם במהלך העדות וגם במהלך כל המשפט כולו. בין השאר הוא התפרץ שוב ושוב לדברי עדים אחרים. במהלך עדותו כאשר נערכה הפסקה, והוא התבקש מפורשות שלא לדבר עם איש, הוא פנה לעדה רחלי שחיכתה בחוץ וביקש שתסייע לו. הנאשם טען, שהוא נשרט מהכוס שנזרקה לעברו באירוע ליד הרכב בנוכחות אילנית, אולם העדה מטעמו אילנית, תיארה את האירוע אחרת ולא זכרה כלל שהוא נפצע מאותה כוס.

61. בסופו של יום, נותר ספק, גם אם ספק דק שבדקים, אם אכן האירוע מיום 13.5.16 התרחש כפי שתיארה אותו המתלוננת.

62. נוכח כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ח, 12 יולי 2018 במעמד הצדדים.